

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3830/2024
03.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Младен Васић, адвокат из ..., против туженог Електропривреда Србије – Јавно предузеће за дистрибуцију електричне енергије „Електрокосмет“ са седиштем у Приштини, са привременим седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милош Будимир, адвокат из ..., ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3210/23 од 04.09.2023. године, у седници одржаној 03.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3210/23 од 04.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2854/21 од 21.03.2023. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе учињено на рочишту одржаном дана 21.03.2023. године. Ставом другим изреке одбијен је приговор литиспеденције. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да на име јубиларне награде за 35 година проведених на раду код туженог исплати тужиоцу 418.271,00 динара са законском затезном каматом од 01.04.2020. године до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 45.330,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3210/23 од 04.09.2023. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2854/21 од 21.03.2023. године у ставу трећем и четвртим изреке тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да на име јубиларне награде за 35 година проведених на раду код туженог исплати тужиоцу износ од 418.271,00 динара са законском затезном каматом од 01.04.2020. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.330,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 78.082,50 динара, као и да му накнади трошкове поступка по жалби од 36.165,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог од 16.03.1985. године, тужилац је примљен на рад у својству ... за терен Пасјане почев од 18.03.1985. године, као приправник на одређено време. Тужилац је радио код туженог до 15.07.1991. године, када му је одлуком од тог датума престао радни однос код туженог због повреде радне обавезе. Наведена одлука туженог којом је тужиоцу престао радни однос је пресудом Општинског суда у Гњилану П1 1513/92 од 21.10.1993. године поништена као незаконита и тужени обавезан да тужиоца врати на рад са свим правима из радног односа, што је потврђено пресудом Окружног суда у Гњилану Гж1 29/94 од 06.04.1995. године. Тужилац је након тога Одлуком туженог од 03.06.1996. године распоређен на радно место - Тужилац је у периоду од 01.01.1992. године до 02.06.1996. године био у радном односу код „ЈУКО Младост Гњилане“.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом Закона о раду и Посебног колективног уговора за „Електропривреду Србије“ нашао да тужиоцу припада јубиларна награда за 35 година рада код туженог, јер да није било незаконитог престанка радног односа претпоставка је да би тужилац наставио да обавља послове и радне задатке код туженог и у периоду кад је био запослен код другог послодавца и тако би остварио пун радни стаж код туженог, почев од 18.03.1985. године, кад се запослио код туженог, па до 18.03.2020. године, када би навршио 35 година рада код туженог.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, оцењујући да тужилац нема право на исплату јубиларне награде за 35 година радног стажа код туженог, имајући у виду ПКУ за „Електропривреду Србије“, с обзиром да је тужилац у оквиру периода од 35 година, у периоду од 01.01.1992. године до 02.06.1996. године провео на раду код другог послодавца, те није остварио потребан континуитет у фактичком раду код туженог.

Ценећи ревизијске наводе тужиоца, Врховни суд налази да је правилна одлука другостепеног суда којом је одбијен тужбени захтев, уз правилну примену материјалног права.

Одредбом члана 120. тачка 1. Закон о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 95/18), прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Одредбом члана 49. Посебног колективног уговора за Електропривреду Србије („Службени гласник РС“, бр. 15/15...38/18) прописано је да запослени има право на јубиларну награду за укупно време проведено на раду код послодавца и то за 10 година у висини једне зараде, за 20 година у висини две зараде, за 30 година у висини три зараде, за 35 година у висини три и по зараде и за 40 година у висини четири зараде (став 1.). У време проведено на раду код Послодавца урачунава се пун стаж осигурања, односно укупан стаж осигурања са увећаним трајањем за запослене који раде на тим пословима (став 2.). Под радом код Послодавца у смислу става 1. овог члана сматра се рад у ЈП ЕПС, ЈП и зависним Привредним друштвима и њиховим правним претходницима (став 3). Запослени стиче право на исплату јубиларне награде на дан испуњења услова из става 1. овог члана, а јубиларна награда се исплаћује до краја месеца у коме је запослени испунио услов за исплату јубиларне награде (став 7.).

Јубиларна награда представља дискреционо право послодавца који је, уколико одлучи да је исплаћује, уређује кроз колективни уговор или правилник о раду, а у неким ситуацијама и кроз уговор о раду. Дакле, јубиларна награда није обавезна по закону, при чему је обавезујућа ако је послодавац прописао својим актима, али само под условима који су у тим актима наведени. У конкретном случају, тужилац је током 35 година радног стажа, у периоду од 01.01.1992. године до 02.06.1996. године био у радном односу код другог послодавца „ЈУКО Младост Гњилане“, који не припада ЈП ЕПС, ЈП и зависним привредним друштвима и њиховим правним претходницима, па тужилац није испунио услов за исплату јубиларне награде за 35 година проведених на раду код туженог, прописан одредбом члана 49. Посебног колективног уговора за „Електропривреду Србије“, како је правилно закључио другостепени суд.

Насупрот наводима ревизије, услов за исплату јубиларне награде је непрекидан рад код послодавца од 35 година, имајући у виду цитирану одредбу члана 49. ПКУ за „Електропривреду Србије“ у коме је изричито наведено да је услов за исплату јубиларне награде време проведено на раду код послодавца који се урачунава у пун стаж осигурања а да се под радом код послодавца сматра рад у ЈП ЕПС, ЈП и зависним привредним друштвима и њиховим правним претходницима, што није у конкретном случају, с обзиром да тужилац у оквиру периода од 35 година није остварио потребан континуитет у фактичком раду код туженог те нису стога испуњени услови предвиђени општим актом туженог.

Неосновано се тужилац у ревизији позива на правне последице незаконитог престанка радног односа, те обавезу туженог да му исплати штету у виду измакле добити у висини јубиларне награде. Одредбом члана 191. став 2. Закона о раду прописано је да се накнада штете у случају незаконитог престанка радног односа утврђује у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајуће порезе и доприносе у складу са законом, у коју не улази накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, награде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца. Дакле, ни према цитираној одредби, у накнаду штете коју је послодавац у обавези да исплати запосленом коме је незаконито престао радни однос не улазе награде, дакле ни јубиларна награда, коју тужилац потражује у конкретном случају, па нема места примени одредби закона којима се регулишу правне последице незаконитог престанка радног односа.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић